

П И Ж Т Е Б И К А

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА III	ОСНОВАТЕЛИ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министер. на Народ. Просвъщение съ окр. № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Год. абонаментъ 60 лв., полугод. 30 лв. Адр. на редакцията ул. Априловъ, 18 София. Брой 2 лева	РЕДАКТИРАТЪ: КАЛИНА МАЛИНА ПИЛИГРИМЪ	БРОЙ 3
----------------------	--	--	--	------------------

Писма отъ леля Лазарина

до малкитѣ пжтечковци

Писмо трето

Мили мои пжтечковци,
Днесъ ви пиша азъ за Тотка,
нашата ангорска котка.
Тя голѣма е АНТИКА
и на Ралка е прилика.
Луда сжщо като нея
салъ за пакости живѣе. . .
Забавления намира
ту вѣвъ кжщи, ту на двора.
Какъ умѣй да ИМИТИРА
МАНИЕРИТЪ на хора!
Но затуй е двойно мила.
Съ Ралка прескочи-кобила,
щомъ започнатъ да играятъ,
всички ѝ се чудятъ, маятъ.

Тази наша котка Тотка
се приструва все на кротка,
мърка и преде си прежда
и никого не поглежда.
Но щомъ като я прескочишь,
каго луда тя ще скочи,
ще протегне предни лапи,
сякашъ хвърля се връзъ мишки
и отъ скжпитѣ чорапи
ще откжсне две-три нишки.

Всѣки день за пакостъ нова
наша Тотка е готова.

ТОТКА, Ралкината котка

Фотографирала леля Лазарина

Ето днесъ какво се случи —
Тотка въ кухнята заключихъ
и излѣзохме съсъ Ралка
да се поразходимъ малко.
Въ улицитѣ многолюдни
пжтъ пробивахме си трудно.
Но предъ АРКАТА на моста
спрѣхме да посрещнемъ госта —
югославянския кралъ
и кралицата Мария.

Късно върнахме се ние —
тука Тотка, тамо Тотка,
нѣма и следа отъ котка.
Де ли гуши се потайно?
— Вижъ на масичката чайна
гостенка се настанила,
приборитѣ наредила!
И облѣкла е елече, —
Ралка радостно ми рече: —
мамичко, познай коя е! —
Мога ли да не позная!
Тази гостенка е Тотка,
нашата ангорска котка. —
съ приборитѣ си СЕРВИРА
наша Ралка имитира.
Снехъ я бързо съ апарата
ѝ портрета да ви пратя.

Много поздравя сърдечни
въ градове, села далечни
на пжтечковцитѣ малки
и отъ Тотка, и отъ Ралка.

и отъ леля Лазарина.

Косъо Дългоносъо и Фроса Дългокоса

Весела повесть за деца

Отъ КАЛИНА МАЛИНА

Илюстриралъ Асенъ Поповъ

III

Ученолюбивата госпожа Силка, пѣсенята
на комарчето и чудната хубавица върху
гърба на мечката Мица.

Богатиятъ ленивецъ Селектбиргонвиртопзон-
тагдирманрентикмижлинъ за пръвъ пжтъ презъ
живота си се почувствува нещастенъ. Нѣмаше
кой да хвали вече меката му брада, нѣмаше
кой да хвали благородното му име, нѣмаше
кой да му прави заешка муцунка и да го раз-
смива. Безъ Мижлинъ минутитѣ му се видѣха
тъй дълги, че той не можа повече да се стър-
пи и извика:

— Хей вий, мѣнички мои вѣрни слугици,
кажете ми, накжде отлетѣ нашиятъ смѣшльо?
Кажете ми, защо се бави тъй дълго? Нали знае,
че безъ него моятъ дворець изглежда затворъ!

И шестѣхъ джудженца наведоха виновно
глави. Никой не се реши да отговори. Защото
тѣ разбраха, че тѣхниятъ господаръ не бѣ за-
белязалъ нищо. Той мислѣше, че Мижлинъ
самъ се бѣ втурналъ презъ прозореца, за да
прогони оная нахалникъ, който тъй много го
ядосваше. И съвсемъ не е за чудене това. Тък-
мо въ момента, когато шестѣхъ джудженца бѣ-
ха грабнали Мижлинъ, за да го хвърлятъ презъ
прозореца, една красива нощна пеперуда бѣ
долетѣла отвънъ, най-безцеремонно бѣ кацна-
ла върху меката бѣла брада на стареца, а той
се загледа въ нея. . .

Като не получи отговоръ, господарятъ за-
пита още веднѣжъ:

— Защо се бави моятъ смѣшльо?
Тогава Селектъ, безъ да посмѣе да дигне
глава, каза:

— Славний мой господарю, не се безпо-
кой! Твоятъ смѣшлю не е вчерашенъ. И въ
днѣнъ-земя да пропадне, пакъ ще успѣе да си

остане здравъ и читавъ. Но за твое успокоение,
позволи ми да излѣземъ и да го подиримъ.

— Добре излѣзте, но запомнете това, че
ако не го намѣрите, всички ще ви изпратя въ
царството на плѣховетѣ, въ дълбоката тъмни-
ца. Безъ Мижлинъ да не се връщате.

Като вѣтъръ хукнаха и шестѣхъ джуджен-
ца навънъ. Тѣ обиколиха цѣлия дворець, гра-
дината, езерото. Тѣ търсиха задъ всѣки храстъ,
задъ всѣко цвѣтче, задъ всѣки камъкъ. Тѣ ви-
каха колкото имъ стигатъ тънцитѣ гласчета:

— Охохоо . . . ! Ухухуу . . . ! Ехехее . . . !
Мижлинъ, Мижлинъ, де си братче, обади се!
Мижлинъ мѣнички смѣшльо, заешка муцунке,
де си, де си? Охохоо . . . ! Ухухуу . . . ! Ехехее . . . !

Но уви! Само ехото отъ гората имъ се
обаждаше: хоо, хуу, хее. . .

Мина часъ, минаха два въ напраздни
лутания. Гласоветѣ на джудженцата съвсемъ
пресипнаха. Крачката имъ се умориха. Затова
тѣ седнаха на единъ камъкъ, сгушиха се едно
до друго, допрѣха главичкитѣ си и заплакаха

жално, жално. Сълзи като вадички потекоха
изъ очитѣ имъ, наквасиха брадичкитѣ имъ и като
се изтичаха на земята образуваха шесть малки
солени езерца.

До камъка, дето бѣха седнали джуджен-
цата, имаше мравунекъ. Мравкитѣ помислиха,
че дъждъ вали и се изпокриха. Само една
мравка, най-умната, най-ученолюбивата, която
наблюдаваше природнитѣ явления и си държе-
ше дневникъ, бѣ излѣзла нарочно да разбере,
какъвъ е този солень дъждъ, какви сж тѣзи
солени езерца. Като видѣ джудженцата, любо-
питството ѝ още повече порастна и понеже
бѣше сърдцата и смѣла мравка, изкачи се по-
лека до брадата на Рентикъ и отъ тамъ про-
пѣлъзъ до самото му ухо, погѣделичка го съ
краченцето си и тъй му зашепна:

— Защо ми плачешъ, мѣничко човѣче?
Каква скръбъ притиска сърдцето ти? Кажу ми
на менъ! Азъ съмъ прочутата мравка Силка, звез-
доброець, и архитектъ въ мравунека на Нейно
Величество царица Миррилла. . .

Каза и зачака търпеливо отговоръ. Но
тъй като Рентикъ не благоволи да отговори, тя
продължи пакъ още по-нѣжно.

— Не плачи, малко човѣче. Съ плачъ ни-
що не се постига на тоя свѣтъ. Вземи при-
мѣръ отъ насъ мравкитѣ. Колко пжти порой
е отвличалъ цѣлата ни покжщина, всичката
ни зимнина! Колко пжти човѣшки, мечи или
вълчи кракъ е събарялъ до основи нашия домъ.
Но ние не плачимъ, а се залавяемъ веднага за
работа. Азъ приготвямъ нови планове, и все-
ки работници съ общи усилия изграждатъ новъ
домъ, набавятъ нова покжщина, събиратъ но-
ва зимнина. Вие сте шестима. Цѣла дружина
сте вие! Бихте могли да се справите съ много
трудности. Въ какво се състои работата, прия-
телю? Довѣри ми се! Азъ обещавамъ, че ще
ти помогна, защото съмъ наблюдателна и зная
много.

Тогава Рентикъ отговори любезно:

— Госпожа Силка, нещастieto ни е много
голѣмо. Ние загубихме другарчето си Миж-
линъ—нашиятъ смѣшникъ. Загубихме го и то

(Продължение на 4 стр.)